

פינת האשה

האיפנה בשומרון

אנו מתחילים בזאת את פנת האיפנה אשר נתפרסמה בעתון השבועי "מלכת השמים":

שבח והודיה למלכתנו איזבל רבת התפארת אשר מלכתי וכת מלך ציון. רבות מרה בזכותה יופין של בנותינו ונשותינו, כאשר הביאה אלינו מארצה בשמים כמותם לא ראתה עין, שלל צבעים רקמה ותכשיטים.

על כן שמחים אנו להביא לפניכם קראות באתה ותסודות, צצה וחזמה, לעשות לבוש, בסגנון האיפנה האהוב על גבירתנו.

א. גלימת חובלים

גלימה זאת מוכיחה ואולי אף מחקה את גלימת יורדי הים, כרבי החובלים וספיני ציד אשר הביאו למלכתנו בגד האביב מתח מיטת סחורה ארצם. אלא — ששמלתם של הימים הייתה צבירה (עד לירד) ושמלתן תניע באורכה עד לקרסול, כי לא חלטה בנות ישראל חשופות שוק. 1. שתי מיתות בד בעל פסים צבעוניים שאורכם כאורך קומתן (מקורסול עד הצוואר) ורוחבם כאמתיים (מתחם). 2. חבירי וחסרי הבדים לשני צידיהם ובקר הכתמים אולם השאירי פתחים לראשן וזרר עותך וכן — בחלק התחתון של התאפיה קחי אמה מאותו בד פסים לרוחב, ופשיית כל ממנו צעיק עטל, תלוי על אחת מורר עותך (השניה תשאור חשופה). 3. הנורה הקשרי ואלהי תהויל כפרישה גור לה את קצת התאפיה בצד הכתף החשופה. 4. קישוט ותוספת: זאת תלבושת אביב קלילה ועל כן אין להרבות לה ולתוסף סרטים קשורים או תכשיטים, וזה: "עגיל צדמים" על אחת מתוכי אוניוץ, צמיד על הנורע תחשופה. וצנורות צדמים" לקרסולין.

ב. כתונת ללא אדרת

כתונת זו מוכיחה בשריון רחב של רקמת צבעים, אשר בנתיב מטיבים לגוף הארצי עצמו המבצבץ מה ושמ בעד לרקמה העשירה, זו הטיבה להעדרה של האדרת אשר לא תכסה את רקמת התא. ונה ראינו בשחקים בדים מוכנים ברקמה, אשר הביאו סחורי צור וצידון, על כן, באם אין שעתך מנוח למעשה רקמה, ובעקף אמתחתו כלבו ולבו — שלך, הרי מוכן לך שחקי מארי. הרקמה ותחפיר ממנו כתונת: 1. צוואר סגור. 2. שריונים צרים ככתף ורחבים עד מאד בקצותיהם. 3. חצאית עשויה קפלים קפלים, תפרים ומחוכרים אל חצורה רחבה. 4. קישוט ותוספת: עגילים ונזולים, צמדים לחגור (כמקע ואין להשתמש בעגיל תלוי), לראשך צעיק מלמלת דיקה, קרם פניני ונזולות בקצותיה. תכשיטי ונזולות שקופים, יהלומי עד מאד את ידך וצווארך תלוי בושת זו. 5. גם מנעלים תשימי ברגליך, אשר רקמות בפניני ונזולות. (אל לך לענד אצערות בקרסולין בלבדושה).

ג. עננת האשרה

שמלה אשר תוכלי ללבשה ביום זה שהתחם להם בו וכמו כן — בתנועת האשרה אשר תעריך בעוד ימים שביעה מלכתנו הדוגלה איזבל. 1. חתך בד מלמלת דיקה, אשר צבעו כצבע השחור ברוח התחמה. 2. תעשי לצאורך ולנורעוץך פתח רחב. 3. חלקה התחתון של שמלתך יהיה רחב עד מאד. 4. אספי את שוליה הקדמיים של חצאיתך — במרכזה — מהפנים ופרפה לתחתון — בקמקע הלמיש מונגה. 5. תוספות וקישוט: זרזי פרחים בשערותיך וצווארך ישה לך רעננות ותן נעורים. צמיד רחב על אחת מנורעוץך ושפע טבעות ואבני חן על אצבעותיך, פרקי ידך וקרסולין. אך חלילה לך, בת שומרון, לבאת את מתח ביתך בתלבושת זו כשאין עליך האדרת, בה תבואי עד מחוץ חסךך ורק שם תסיריה מעליך, להרביע על כן ולב ביוסף.

הכינו לימי הגשמים!

תנורי תענוך

לבישול וחימום

ליד האח המבוערת הזאת לא תירא מקור ושלג כי יבוא

שומרון יפת גוף

בשר מלכות אלני צורי זכה למקדש שפאור בשומרון

הארמון עשוי אבן צחובה אשר נבחרה בשמן וצבוקה בלבן, צריף זה משלה את העין ונומה לך שהבית כולו עשוי משן, ומכאן השם: ארמון השן. אך מים הארמון מלא שן המיל ונלכת סחור סחור, בריכות מים עטורות פסלי עשירות, מגדל-שען המפיל את צלי אצבעותיו ומראה ברוך רב את שעות היום על פי השמש.

אולם לא די בארמונו של המלך. נשים אחרות נמשו עשירי, שומרון מתקנאות באיזבל וארמונה ואינו פוסקות מלבושן ומעליהן: הבה לי ארמון, הבה לי רהיט ארץ מצר מישן, ותבעני ונתתם. ומאין יקחו? שאלו את עניי שומרון ואת אבותי אפרים ויאמרו לכם: תחלה תחבון עמרי לחקוק את דוד ושלמה במבטרי הבירה ובפסאור, וזה אם שכם יהיה בניא בין הרים, הרי שומרון בניה בראש הר, כדי למשוך עין רואים, כמו כן מבוצרת היא יפה בפני אויבים, אולם לא רק ירושלים שימשה מקור חזקיה, פד אתריה באו צור וצידון אשר לבסוף גם השתלטו לגמרי על אורח הבנייה ואורח החיים בעיר מלכות אפרים. העיר נעשתה גם מרכז מסחרי שכן היא שוכנת, על אם דרכים וחיי המותרות בה מושכים סוחרים רבים להציע בה את סחורותיהם, משכיות והחמדה.

שחקי שומרון הופים יומם ובתי היום סואנים בלילות, קולות נגינה וקריקע עד צלות הארץ מכל ארמון, ובחורבות העיר תראה באישון לילה נשים בלבושן למתחם שלשיל ולרביע נשים מבעד הארמון של עשירות וענה מצור וצידון (ראה בגליון 2) את אמת שומרון, במפת הארץ, בלתי גברים ושיחיים. אין מנוחה ואין צדמה בשומרון כל היום וכל הלילה, איש ירושלים ראשו תיחם סחור, עליו מאותה המזלה בלתי פוסקת. ואין ידע כי אכן קדושה היא עיר אליהם, ירושלים.

אגרות במערכת

נבות משתי פנים

כבוד העורך! קראתי כי מה שנכתב בעתון זה סביב סכסוכי בן מלך שומרון, זה נבואת הירצאלי ואף ירועה לי נשי ונח הללית של עונתם להתרבות, לזד מה שקריו אצנכם "העם" בני גוד למלך ולשרים, ואני איני לא מלך ולא שר ולא בן שרים, יתר על כן, איני אפילו מבני אפרים כי אם יונג מורי יהודה ובכל זאת ארשה, לעצמי להביע את תמיכתי להתנהגותו של נבואת הירצאלי. מלך ישראל — והרי הוא לכל הדעות מלך גדול ולוהמה מנה ארם ומרויב גבולות ומעשיר העם — במקשה בפרוט סבגש ולא תובע ולא לוחץ, מנבואת למסור לא את הכרם הסמוך לארצותו של המלך, כנונג בעולם כולו המלך נוטל לעצמו מה שטוב בעיניו, לא כן מלך ישראל ולו גם כנה שנחשב בעיני הנביאים "לחוטא". סוף סוף העצנו של אהאב היא אריבה ביותר, הוא רוצה לקנות את הכרם, יתר על כן: הוא מוכן לתת לנבואת את תמורתו פסיתב אדמה במקום אחר. ובכן מה הרע? הרי אהאב זה ניצח מפעם לפעמים את חיל ארם ומנע מנבואת ומאחזי הכורמים באם רים גורל מר פי כמה, גורל שעבר ולולת, עתה יא אהאב להלחם בגדול השלישים בעולם, בסלך אשור כדי למוצ מצאור נבואת ומרויב כמר הרי בני ארץ אשר (הן ידועה) שיטת מלכיה להגלות את תושבי הארץ הכבושה.

אולם כבוא מלך גבור מלחמה זה לבקש מאת אחד אורזיו חילופי, דר מה ונתנאים טובים מאד — מסרם האיש.

האין זה שריר מופי השופנים בהם עשה כל איש הישר בעיניו? האין זה שריר לנשיה הנגד-מלכית, הית, השבסית של "איש להלך" ללא משטר סדר משמעת? לא, לא אובל להשלים עם עמדתו העיקשת של נבואת, לא במעשה גול מורדי כאן, אהאב לא בא לגולל, כי אם במעשה נאה לגבי מלך ישראל, ואני אומר זאת במלאה הכובדות לשמש דוגמא איש כרם אנכי ואם יבוא מחר מלך ירושלים ויבקשני את אשר ביקש אהאב מנבואת, ידאב כדי על נחלת אבות, אך כבוד מלכי גדול יותר.

יריעה בן אלה איש נטוטה

תשבץ "אדרת אליהו הנביא"

מאונך: א. הכובש האשורי; ב. שנה; ה. בעל כרם בירזעאל; ו. מונ; י. שבת על הים; יא. לוחם לרבה ה'; יב. מלך יהודה; טו. בעל האדרת; טז. משמחת בעלת תחת בבשן; יז. מלך מוסח על "שתי הסעיפים" את לאלהים אב לעבודה זרה; יח. קמץ; כא. נמשך של שנים והמוקש על ידי אליהו בכרמל; כב. ישבת לכב אנש; כג. נועם של יופי; כה. בית דריכת צנבים; כז. כנס.

מאונך: ב. ברבת שמים; ג. אי חור שבטים; ד. כן; ה. חצי מבר; ו. מעמקי ים; ז. מוקם של בנציון; ח. יא. שמו העב"י של מרחשון; יב. בשומרון אסור לפתוח; יג. יתר שנתחן קצור; יד. כוח עליון; יו. ארדבה; יז. אורה; יח. עיר שנבנתה במחצית יקר; יט. בית-יריעות; כה. תרצו חורר; כז. נערה דולה; כח. משמש לציון גיל; כט. נקי מתאם.

אישים בחדשות: איזבל

נישואי אהאב ואיזבל הם לכאורה פרי יחסי הידידות שהיו קיימים בין מלכות ישראל ובין מלכות צור, במשך שלטונו של עמרי אולם למעשה נשואים אלו היו רק עוד סגנון אתה בשלשלת נשואי בית המלכות עם נשים זרות, שלשלת שהחלה בה שלמה המלך והיא נמשכת עד ימינו ופריה ותוצאותיה כבר ניכרים היום בחיינו, ומי ידוע מה יולידו מהר? אולם כל הרע וכל האסון שיהיה תהגיות אלו התקבצו כולם כבעל וסמל באישיותה של איזבל כת את בעל מלך צידונים.

ככל הנשים הנבריות שקדמו לה הביאה עמה איזבל למלכות ישראל את פולחן דתה לבצל ולאשרה, וככל הנשים הנבריות שקדמו לה הסתה אתריה את לב בעלה המלך; אולם יותר מכל הנשים האלה שקדמו לה מתגלית איזבל באישיות חזקה בתוקפנותה, בהשתלטותה וברשעיה. תה היא לא הסתפקה בכך שניתן לה לעבוד את אליליה, אף לא בכך שהאבא עבד אותה, לא היא רצתה שבעלת הבעל והאשרה תהיה נחלת כלל ישראל, היא יצאה למלחמה חרפה באלהיו ובנביאיו; לשם כך תכננה איזבל תכנית ברורה שראשיתה הייתה ארגון והכשרת חבורות נביאי ומורי עבודת הבעל. ואמנם ארגנה איזבל חבורות 450 נביאים לבצל ו-400 נביאים לאשרה בעודת הנביאים הללו שחיו על חשבון בית המלכות, כלומר בסטו בדבר על חשבון העם, תחלה איזבל ברידור תיה הידועות אחרי כהני אדני, רירי מות והשפדה, רדיפות והשפדה עד כי אין איש היום המצוי לנבואת צד, מו נביא לה, ומי שתיה ידוע לאי זבל ומשרתיה נביאי ה' מלפני כן — מיהר להסתיר את עצמו מתחתיה ויהי מלאת הרמים יוצא מן הכלל הזה הוא רק אליהו התחשיב, מתורש בי בלעז, שאם כי גם הוא ירא מנפול בדידה של הנבריה הרשעה הנה אין הוא ירא מאמור דבריו עליה ועל אהאב בראש חצות, ואינו ירא מהשית דברים והרבה בדברים את אהאב.

גם שלפון המפלגה נתון בדידה של איזבל ועושי דבריה. היא המצוה והאחאב הממלא אחרי מצוותיה, היא המצוה להקים בית לבצל — ואהאב הוא המקימה היא המצוה השמורה בכהני אדני — ואהאב מקיים אחרי זה, היא המושלת בבית פנימה ובחוצות הממלכה, היא הנבריה, והידידות, מושלת בישראל, סבך הוא מצבר של אהאב כי אין לדעת אם אהאב לבו שלם לגמרי עם מלך שיהמעטיו, יש נראה שהוא רק כדור משחק בידים לא לו ואין לו דרך נטיה.

רק אדם אחד בישראל יכול לה ולבואה — הוא אליהו הנביא, כשאש דבר אליהו בעצמותיו ובפיו — הוא משמיע מדי פעם בפעם את קול האמת האלוהי ומנבא חורבן וכליה על בית אהאב, חייז נבואתו מושיבס כמבון יתר אל אהאב מאשר אל איזבל, כי הלא מי איזבל — הלא זרה וכת נכר, ומה כי יבוא אליה בדברי אלהים תיים? חיה חיי נכר ואלהיה אליה נכר, עץ ואבן, נדמה לאלישע.

שוב נעלם נער מאבל מחוגה הלך בורכי אלישע?

אבל מחוגה, רק מחצית השנה עבר זה מאז נעשה כל אבל מחוגה בגלל אלישע, ששש לפתח את בית אביו ואת מחרשתו ויצא למדבר להתחנך עם בני הנביאים המתחבאים מפחד איזבל וחיים חיי קדושה.

כבודו היה גם שטענו שאליהו בכלודו ועצמו את שורק את אדר חן על כתפי אלישע.

מאז נאשר כבר חוריי משובה, ונהא אירע מקרה שנה הוזהר מאד למעשה אלישע, הפעם לא היה זה תורש אדמה כי אם רועה צאן, והוא נער פשוט שנקר בקושי ידע קרוא וכתוב, שם הוקר ביחוי והוא מבני בית שאן, יש אומרים שאחו מאבותיו היה מצרי ומכאן שמו שכן יגויץ מלה מצרית היא ותרגומה צבי.

באתרוה שמש ביחוי כרועה צאן למשפחות אחרות באבל מחוגה בשעות הערב תמחו המשפחות על שנהרג מתממה לשוב עם צאנו, לפתח ראו את העדר חורר לבדו, למותר סיפור רועים אחרים שראו את יחיו מרחק בבהירות רבה, מרחת ועמד דמות שעל פי קומתה נדמה לאלישע.

תשבץ "אדרת אליהו הנביא"

